

FRANCIS SCOTT FITZGERALD

A stylized illustration in a mid-century modern style. On the left, a woman with blonde hair is shown in profile, wearing a light-colored, sleeveless dress with a subtle pattern and a long pearl necklace. She is looking down and slightly to the right. On the right, a balding man in a white shirt and dark trousers is shown in profile, looking down and slightly to the left. The background is a solid, vibrant red. The title text is superimposed over the center of the image.

ŠEŠT PRÍBEHOV DŽEZOVÉHO VEKU

A INÉ POVIEDKY

ŠEŠŤ PRÍBEHOV
DŽEZOVÉHO VEKU
A INÉ POVIEDKY

Slovak edition © Vydavateľstvo SLOVART, spol. s r. o.,
Bratislava 2014
Translation © Ada Böhmerová 2014

ISBN 978-80-556-1097-9

Všetky práva vyhradené. Žiadna časť tejto knihy sa nesmie reprodukovať ani šíriť v nijakej forme, žiadnymi prostriedkami; ani elektronickými, ani mechanickými a ani vo forme fotokópií, nahrávok, ani prostredníctvom súčasného a ani budúceho informačného systému a podobne, bez predchádzajúceho písomného súhlasu vydavateľa.

Francis Scott Fitzgerald

ŠEŠŤ
PRÍBEHOV
DŽEZOVÉHO
VEKU A INÉ
POVIEDKY

Z angličtiny preložila
ADA BÖHMEROVÁ

slovar

BAKLAŽÁN

I

Jim Powell bol obyčajný Baklažán. Akokoľvek si želám urobiť z neho príťažlivú postavu, uvedomujem si, že by bolo bezočivé klamať vás v tejto veci. Bol to do špičku kostí, skrz-naskrz, deväťdesiatdeväťcelýchdeväťpercentný Baklažán a lenivo si rástol celú baklažánovú sezónu, čo sú všetky sezóny, v ríši baklažánov, hodný kus pod historickou líniou Masona a Dixona.

Nuž a ak niekoho z Memphisu nazvete Baklažán, je celkom možné, že zo zadného vrečka vytiahne mocný povraz a obesí vás na príhodný telegrafný stĺp. Ak niekoho z New Orleansu nazvete Baklažán, asi sa uškrnie a spýta sa, kto vám potom vezme dievča na fašiangový bál. Ten konkrétny záhon baklažánov, ktorý splodil hlavnú postavu nášho príbehu, sa nachádza kdesi medzi spomenutými dvoma mestami – v zhruba štyridsaťtisícovom mestečku, ktoré v južnej Georgii ospanlivo predriemalo štyridsaťtisíc rokov, občas sa v dremotách zamrví a zamrmle dačo o akejsi vojne, ktorá sa kedysi a kdesi odohrala, ale na ktorú už všetci ostatní dávno zabudli.

Jim bol Baklažán. Píšem to znovu, lebo to tak fajn znie – ako dáky začiatok rozprávky – ako keby Jim bol čosi pekné. Vyvoláva to vo mne predstavu, že má okrúhlu, chutnú tvár, no a z čiapky mu vyrastajú všakovaké listy a plody. Lenže Jim bol vysoký a chudý a od pása nahnutý dopredu od toho, ako sa nakláňal nad biliardovými stolmi, nuž a na Severe, kde nerozlišujú jemnejšie rozdiely, by ho mohli volať vyloženým považom. Baklažán je meno, ktoré sa po celej nepokorenej Konfederácii používa pre toho, kto trávi život časovaním slovesa zaháľať v prvej osobe jednotného čísla – zaháľam, zaháľal som, budem zaháľať.

Jim sa narodil v bielom dome v peknej štvrti. Vpredu mal dom štyri vetrom ošľahané stĺpy a vzadu početné mriežkované plôtky a predely, ktoré vytvárali veselé poprekrižované pozadie pre slnkom zaliaty trávnik a kvety. Pôvodne obyvatelia bieleho domu vlastnili aj vedľajší pozemok a ďalší a ďalší vedľajší pozemok, ale to už bolo tak dávno, že dokonca aj Jimov otec si to sotva pamätal. Považoval to vlastne za natoľko bezvýznamnú skutočnosť, že keď po jednej šarvátke od záahu pištoľou umieral, malému päťročnému a žalostne vylákanému Jimovi to dokonca zabudol povedať. Z bieleho domu sa stal penzión, ktorý viedla nezhovorčivá pani z Maconu s úzkymi perami. Jim ju volal teta Mámie a z hĺbky duše ju nenávidel.

Časom mal pätnásť, chodil na strednú školu, čierne vlasy mal ako vrabčie hniezdo a bál sa dievčat. Nenávidel svoj domov, kde štyri ženy a jeden starec od leta do leta neustále viedli nekonečné reči o tom, aké pozemky pôvodne patrili Powellovom a aké kvety vziať v najbližšom čase. Rodičia dievčat, ktorí si ešte pamätali Jimovu matku a páčilo sa im, ako sa tmavými

očami a vlasmi na ňu podobá, ho pozývali na večierky, on sa však na nich ostýchal a oveľa radšej sedával na vymontovanej náprave v Tilliho autodielni, hádzal si kocky, alebo si dlhou slamkou donekonečna šparchal v ústach. Aby mal nejaké vreckové, dával sa na rozličné drobné práce, a práve kvôli nim prestal chodiť na večierky. Keď bol na treťom večierku, malá Marjorie Haightová tak netaktne, že to počul, komusi pošepla, že on je ten chlapec, čo občas roznáša nákupy. Takže namiesto two-stepu a polky sa Jim naučil hodiť na kocke akékoľvek číslo, aké sa mu zachcelo, a pritom počúval drsné historky o všetkých tých prestrelkách, čo sa na okolí odohrali za posledných päťdesiat rokov.

Potom mal osemnásť. Vypukla vojna, on narukoval ako radový námorník a rok robil pucáka v charlestonských lodeniciach. Neskôr pre zmenu odišiel na sever a to isté robil v brooklynských lodeniciach.

Keď sa vojna skončila, vrátil sa domov. Mal dvadsaťjeden a nohavice prikrátke a pritesné. Topánky na gombíky mal dlhé a úzke. Jeho prečudesne vzorkovaná viazanka bola hrôzostrašným sprisaháním červeno-fialovej a ružovej, a nad ňou bolo dvojce modrých očí vyblednutých ako kúsky solídnej starej látky dlho vystavovanej slnečným lúčom.

Za súmraku jedného aprílového večera, keď sa na bavlníkové polia a rozpálené a dusné mesto zniesla mäkká sivota, bol nejasnou postavou opierajúcou sa o latkový plot, pohvizdujúcou a civejúcou na obrisy mesiaca nad svetlami Jacksonovej ulice. Jeho myseľ sa vytrvalo zaoberala problémom, ktorý mu už hodinu pútal pozornosť. Baklažán bol pozvaný na večierok.

V tých časoch, keď všetci chlapci pohrádali všetkými dievčatami, Clark Darrow a Jim sedávali v škole vedľa

seba. Lenže kým sa potom Jimove spoločenské ambície udusili v olejnatých výparoch autodielne, Clark sa strie-
davo zamilovával a rozchádzal s dievčatami, dal sa na
štúdiá, pustil sa do pitia, potom piť prestal, nuž skrá-
tka a dobre, stal sa jedným z najväčších frajerov v mes-
te. Clark a Jim však udržiavali priateľstvo – príležitostné,
ale celkom nesporné. V to popoludnie Clarkova staro-
dávna fordka pribrzdila pri Jimovi, ktorý stál na chodní-
ku, a Clark ho z čista jasna pozval na večierok v klube
za mestom. Pohnútka, pre ktorú ho Clark pozval, ne-
bola o nič nezvyčajnejšia než pohnútka, pre ktorú Jim
pozvanie prijal. Tú druhú pravdepodobne predstavova-
la podvedomá nuda a akýsi tak trochu vystrašený zmy-
sel pre dobrodružstvo. Takže Jim to teraz všetko triez-
vo zvažoval.

Začal si pospevovať, dlhou topánkou lenivo poklep-
kávajúc po kamennej dlaždici chodníka, až kým sa ne-
rozkymácala v rytme tlmených a chrapľavých tónov
piesne:

*„Míľu od domova, v Baklažánove,
prebýva Jeanna, Baklažánov kráľovná.
Tá kocky miluje, priam sa im privráva,
žiadna z nich prieky jej nekoná.“*

Zrazu prestal a chodník rozochvel dunivým dupotom.
„Došľaka!“ zašomral polohlasne.

Budú tam všetci – stará partia, do ktorej – ako ho
na to oprávňoval biely dom, navtedy už dávno pre-
daný, a portrét dôstojníka v sivej uniforme visiaci nad
krbom – by mal patriť aj Jim. Lenže tá partia vyras-
tala spolu do stmelenej skupinky postupne tak, ako
sa dievčenské sukne palec po palci predlžovali, a tak

neodvratne, ako dĺžka chlapčenských nohavíc náhle klesla až po členky. A v tom spoločenstve, kde sa všetci oslovovali krstným menom a mali za sebou spoločné detské lásky, bol Jim outsiderom – podradným kamošom spomedzi bielej bedače. Väčšina mužských členov partie blahosklonne dávala najavo, že ho pozná; trom či štyrom dievčatám zdravil dotykom klobúka. A to bolo všetko.

Keď súmrak zhustol a mesiacu vytvoril modré pozadie, horúcim, príjemne páchnucim mestom prešiel na Jacksonovu ulicu. Obchody práve zatvárali a poslední kupujúci prúdili domov, akoby unášaní snivým a pomaly sa krútiacim kolotočom. Pouličný trh o kúsok ďalej vytváral blýskavú aleju rôznofarebných stánkov a spestroval večer zmesou hudby – zvukmi harmónia vyludzujúceho tóny orientálneho tanca, melancholickej trúbky sprevádzajúcej vystúpenie kuriózných postáv a či rozjareným verklíkovým predvedením pesničky „Tam doma v Tennessee“.

Baklažán sa stavil v obchode a kúpil si golier. Potom sa pomaly prešuchtal k baru U Sama, pred ktorým, ako obyčajne v letný večer, parkovalo zopár áut a hore-dolu tam so zmrzlinou a malinovou pobehovali malé murínčatá.

„Nazdar, Jim.“

Ten hlas zaznel pri jeho lakti – Joe Ewing sedel v aute s Marylyn Wadeovou. Na zadnom sedadle bola Nancy Lamarová a dáky neznámy muž.

Baklažán ich náhlivo pozdravil dotykom klobúka.

„Nazdar, Ben – “ a po takmer nebadateľnej prestávke pridal – „Dobrý večer vám všetkým.“

Prešiel okolo nich a plantavo pokračoval k autodieleni, nad ktorou mal svoju izbu. Jeho „Dobrý večer vám

všetkým“ patrilo Nancy Lamarovej, s ktorou sa nezho-
várať už pätnásť rokov.

Nancy mala ústa ako spomienku na bozk, mala tmavé oči a modročierne vlasy zdedené po matke narode-
nej v Budapešti. Jim ju často vídal na ulici. Vykračovala
si ako nejaké chlapča, s rukami vo vrecku, a bolo mu
jasné, že spolu s nerozlučnou Sally Carrol Hopperovou
zanechali za sebou rad zlomených srdc od Atlanty až
po New Orleans.

Na letný okamih si želal, aby vedel tancovať. Potom
sa zasmial, a keď prišiel k dverám svojej izby, tichučko
si začal pospevovať:

*„Tá cica hlavu ti pomúti,
má oči priam farby orechov,
Baklažánov je kráľovnou,
tá moja Jeanne sladkých snov.“*

II

O deväť tridsať sa Jim a Clark stretli pred barom U Sa-
ma a v Clarkovej fordke vyrazili ku klubu za mestom.

„Jim,“ spýtal sa Clark len tak mimochodom, ako tak
hrkotali nocou rozvoňanou jazmínom, „ako ty vlastne
vyžiješ?“

Baklažán chvíľku zauvažoval.

„Nuž,“ ozval sa napokon, „mám izbu nad Tillyho
autodielňou. Popoludní mu trochu pomáham s auta-
mi, a tak ma tam nechá bývať zadarmo. Občas jazdím
s doktorým jeho taxíkom, a tým si trochu privyrobím.
Ale robiť to stále dokola ma nebaví.“

„To je všetko?“

„No, keď je veľa roboty, pomáham mu celý deň – zvyčajne v sobotu – a potom mám ešte jeden hlavný zdroj príjmov, o ktorom bežne nehovorím. Možno si už ani nespomínaš, že som najskôr tak najbohowskejší hráč kociek v tomto meste. Teraz mi už prikazujú, aby som hádzal z pohára, lebo len čo na kocky siahnem, kotúľajú sa tak, ako ja chcem.“

Clark sa uznanlivo zaškeril.

„Ja som sa nikdy nedokázal naučiť, aby padli, ako ja chcem. Mal by si si niekedy zahrať s Nancy Lamarovou a obrať ju o všetky prachy. Hráva s chalanmi a prehráva viac, než si jej otec môže dovoliť jej dávať. Náhodou viem, že minulý mesiac predala parádny prsteň, aby splatila dlžobu.“

Baklažán sa k tomu nevyjadroval.

„Ten biely dom na Brestovej je ešte stále tvoj?“

Jim pokrútil hlavou.

„Predaný. Celkom slušne zaplatili, na to, že tá štvrť už nie je bohvieaká. Advokát mi poradil, aby som ich investoval do štátnych cenných papierov. Lenže teta Mamie už začala byť na tom tak zle, až sa jej rozum pomútil, a tak všetky úroky zhltnie jej opatera v sanatóriu Great Farms.“

„Hm.“

„Na severe štátu mám starého strýka a tipujem, že by som k nemu mohol ísť, keby som raz fakt bol švorc. Pekná farma, len málo negrov na robotu. Aj ma už volá, aby som došiel a helfol mu, ale nejak extra ma to tam neťahá. Taká desná samota...“ Náhle sa odmlčal. „Clark, počuj, som ti náramne vďačný za to pozvanie, ale bol by som oveľa radšej, keby si rovno tu dakde zastal a ja by som sa prešiel späť do mesta.“

„Blbosť,“ zahundral Clark. „Urobí ti dobre, keď da-
kde vypadneš. Nemusíš tancovať – len vyrazíš na par-
ket a budeš sa natriasať.“

„Počúvaj,“ vyplašene zvolal Jim, „nie že ma zavedieš
k nejakým babám a necháš ma tam, aby som s nimi
musel tancovať.“

Clark sa zasmial.

„Lebo,“ zúfalo pokračoval Jim, „lebo ak mi hneď ne-
odprisaháš, že to neurobíš, vystúpim rovno tu a moje
poslušné nohy ma odnesú nazad na Jacksonovu ulicu.“

Po chvíľke handrkovania sa dohodli, že Jim – aby
ho ženské stvorenia neotravovali – bude všetko sle-
dovať z lavičky zašitej niekde v kúte, kde sa k nemu
Clark pridá vždy, keď nebude tancovať.

Nuž a tak desiata hodina zastihla Baklažána, ako si
sedí s prekríženými nohami a konvenčne založený-
mi rukami, snaží sa tváriť nenútené ako doma a vo-
či tanečníkom prejavuje zdvorilý nezáujem. Vnútorne
sa však zmietať medzi odzbrojujúcimi rozpakmi a ná-
stojčivou zvedavosťou, čo sa deje okolo neho. Videl
dievčatá, ako sa jedna za druhou vynárajú zo šatne,
vystierajú sa a čechrajú ako dáke pestrofarebné vtá-
čatá, ponad napudrované plecia sa usmievajú na gar-
dedámy, pohľadom rýchlo prebehnú sálu a zároveň aj
jej reakciu na ich príchod, a potom, znovu ako vtáča-
tá, pristanú a uhniesdia sa v pevnej náruči čakajúcich
gavalierov. Sally Carrol Hopperová, plavovláska s le-
nivým pohľadom, sa zjavila vo svojej obľúbenej ružo-
vej a klipkala očami ako nejaká práve prebudená ruža.
Marjorie Haightová, Marylyn Wadeová, Harriet Caryo-
vá a všetky tie dievčatá, ktoré napoludnie videl pone-
vierať sa po Jacksonovej ulici, tu teraz – s naondulo-
vanými brilantínou natretými vlasmi a jemne nalíčené

pod svetlá lustrov – vyzerali čudesne neznáme, ako ružové, belasé, a červené a zlaté meissenské porcelánové figúrky, čo práve vyšli z dielne a ešte nestihli celkom obschnúť.

Sedel tam pol hodiny a absolútne ho neobveselili Clarkove bodré návštevy, ktoré vždy sprevádzalo „Servus, kamoško, tak ako sa ti darí?“ a plesnutie po kolene. Prihovoril sa mu alebo sa pri ňom na chvíľu pristavil vari tucet mládencov, vedel však, že jeho prítomnosť ich prekvapuje, a mal dojem, že daktorých dokonca mierne dráždi. Ale o pol jedenástej z neho stiesnenosť zrazu opadla a od prílevu zaujatia, od ktorého takmer nedýchal, bol úplne bez seba – zo šatne vyšla Nancy Lamarová.

Mala na sebe žlté organtínové šaty so stovkami skvostných ozdôbok, s troma radmi volánov a vzadu s velikánskou mašľou, takže okolo seba šírila čiernu a žltú ako nejaký fosforeskujúci jagot. Baklažánovi sa oči doširoka roztvorili a hrdlo sa mu zovrelo. Na okamih postála pri dverách a vzápätí k nej náhlivo podišiel jej spoločník. Jim v ňom spoznal neznámeho, ktorý s ňou popoludní sedel v aute Joea Ewinga. Videl, ako si ruky založila v bok, čosi ticho povedala a zasmiala sa. Muž sa tiež zasmial a Jima krátko bodla dďaka nová a čudsná bolesť. Medzi dvojicou prešľahol akýsi lúč, paprstek krásy z toho slnka, ktoré ho ešte pred okamihom hrialo. Baklažán sa zrazu cítil ako zatienená burina.

O minútku neskôr, s rozžiarenými očami a nadšený, prišiel za ním Clark.

„Nazdar, kamoško,“ zvolal nie bohvieako originálne. „Tak ako sa ti darí?“

Jim odvetil, že sa mu darí tak, ako sa dalo očakávať.

„Pod' so mnou,“ prikázal mu Clark. „Mám tu čosi, čo tomuto večeru dodá šmrnc.“

Jim ho neohrabane nasledoval cez parket a hore schodmi do úschovne v šatni, kde Clark zo skrinky vytiahol fľašu bezmennej žltej tekutiny.

„Dobrá stará whisky.“

Na podnose prišlo zázvorové pivo. Taký silný nek-tár ako „dobrá stará whisky“ potreboval nejaké iné zamaskovanie než minerálku.

„Povedz, chlapče,“ zvolal Clark takmer bez dychu, „nevyzerá Nancy Lamarová úžasne?“

Jim prikývol.

„Je bohovsky krásna.“

„Je celá vyparádená na dnešný famózný večer,“ pokračoval Clark. „Všimol si si toho ksichta, čo je s ňou?“

„Toho dlháňa? V bielych gatiach?“

„No. Tak to je Ogden Merritt zo Savannah. Starý Merritt vyrába žiletky značky Merritt. A tento je do nej celý blázon. Behá za ňou už celý rok.“

„Ona je taká divá mačka,“ nadviazal Clark, „ale mne sa páči. Ako každému. Lenže je jasné, že robí bláznivé kúsky. Zvyčajne vyviazne celá, ale povest' má poriadne pošramotenú od všeličoho, čo navyádzala.“

„Takže tak?“ Jim mu podal pohár: „Tá whisky je fakt dobrá.“

„Nie najhoršia. No a Nancy, tá je teda ako divoška. Kocky, kamoško, hádže jedna radosť! A rada si hodí aj whisky so zázvorovým pivom. Slúbil som, že jej z nej neskôr dám.“

„Ona je zamilovaná do toho – Merritta?“

„Paromhovie. Vyzerá to tak, že všetky tunajšie najlepšie dievčatá sa povydávajú za takých, čo s nimi odídu ktovie kam.“

Nalial si ešte pohárik a fľašu starostlivo zazátkoval.

„Počuj, Jim, musím ísť tancovať a bol by som ti hrozne vďačný, keby si si túto fľašku pichol do vaku, keď netancuješ. Ak daktorý z chalanov zbadá, že som si vypil, príde si pýtať, a prv než sa spamätám, všetko bude fuč a namiesto mňa sa bude mať dobre niekto iný.“

Takže Nancy Lamarová sa ide vydávať. Táto ozdoba mesta sa má stať súkromným majetkom individua v bielych nohaviciach – a to všetko preto, že otec toho bielonohavicového vyrába lepšie žiletky než jeho sušed. Ako zostupovali po schodoch, Jimovi tá myšlienka prichodila nevýslovne sklúčujúca. Po prvý raz v živote pocítil neurčitú romantickú túžbu. V predstavách sa mu začal vytvárať jej obraz – Nancy, ako si chlapčensky a šarmantne vykračuje po ulici; od ovocinára, čo ju zbožňuje, si ako desiatok berie pomaranč, U Sama si pohárik dá pripísať na tajomný účet, zhromaždí okolo seba davy nápadníkov a víťazoslávne sa dá odviezť na popoludnie plné rozruchu a tanca.

Baklažán vyšiel na terasu do opusteného tmavého kúta medzi mesačným svitom na trávniku a jedinými osvetlenými dverami tanečnej sály. Tam si našiel stoličku, a keď si zapálil cigaretu, dal sa unášať bezmyšlienkovitým rojčením, čo bolo jeho zvyčajné rozporenie. Lenže teraz to rojčenie nadobudlo zmyselnosť vďaka noci a prenikavej vôni navlhnutých labutienok zastrčených v hlbokých výstrihoch šiat a šíriacich tisícky omamných vôní, ktoré k nemu prúdili cez otvorené dvere. Aj samotná hudba, prehlušená trombónom, začala zníeť omamne a tajomne a vytvárala malátny rámec pre šuchot početných topánok a črievičiek.

Zrazu obdlžník žltého svetla prúdiaceho cez dvere zatienila tmavá postava. Zo šatne vyšlo akési dievča

a zastalo na terase ani nie desať stôp od neho. Jim začul tichučké „doparoma“ a vzápätí sa dievča obrátilo a zbadalo ho. Bola to Nancy Lamarová.

Jim vstal.

„Nazdar.“

„Ahoj –“ Chvíľu bola ticho, váhala a potom k nemu podišla bližšie. „Aha, veď je to – Jim Powell.“

Zľahka sa uklonil a pokúšal sa vymyslieť nejakú ležérnu poznámku.

„Myslíš si,“ začala zhurta, „totiž – vieš niečo o žuvačkách?“

„Čože?“

„Mám na podrážke žuvačku. Nejaký totálny blbec či blbaňa odhodili žuvačku na zem a ja som na ňu jasné že stúpila.“

Jim sa nevhodne začervenal.

„Nevieš, ako by som sa jej mohla zbaviť?“ spýtala sa netrpezlivo. „Skúšala som to nožom. V šatni som to skúšala všeličím možným. Skúšala som to mydlom a vodou – dokonca aj voňavkou a zničila som si labutienku, keď som sa snažila žuvačku o ňu prilepiť.“

Jim, mierne rozrušený, záležitosť zvažoval.

„No – myslím, že možno benzínom –“

Sotva tie slová vypustil z úst, už ho zdrapla za ruku a behom ho ťahala z nízkej terasy cez záhon kvetov ku skupinke áut parkujúcich v mesačnom svite pri prvej jamke golfového ihriska.

„Vypusti benzín,“ zavelila, lapajúc po dychu.

„Čo?“

„No predsa na tú žuvačku. Musím sa jej zbaviť. Nemôžem tancovať so žuvačkou na podrážke.“

Jim poslušne podišiel k autám a začal pátrať, ako by mohol získať požadované rozpúšťadlo. Keby bola

chcela valec z motora, bol by urobil všetko pre to, aby jej nejaký vypáčil.

„Tuto,“ povedal po chvíli hľadania. „Tu to pôjde ľahko. Máš vreckovku?“

„Zostala hore mokrá. S ňou som to mydlila a umývala.“

Jim horlivo pátral po vreckách.

„Tuším ani ja nemám.“

„Doparoma! No ale môžeme ho pustiť a nechať tiecť na zem.“

Pootočil kohútik; začalo to kvapkať.

„Viac!“

Pustil to silnejšie. Namiesto kvapkania začal benzín tiecť a vytvoril olejnatú mláku, ktorá sa žiarivo jagala, zrkadliac tucet kmitajúcich sa mesiacov na jej chvejúcej sa hladine.

„Ach,“ povzdychla si spokojne. „Vypusti ho všetok. Musím po ňom pochodiť.“

V zúfalstve otvoril kohútik naplno a mláčka sa náhle rozšírila a vysielala drobné potôčiky a pramienky na všetky strany.

„Fajn. Asi tak nejako.“

Povyťahla si sukňu a pôvabne do mláky vstúpila.

„Takto to určite zide,“ zašemotila.

Jim sa usmial.

„Je tu ešte fúra ďalších áut.“

Rozkošne vykročila z benzínu a o stúpadlo auta si začala oškrabávať črievičky, ich boky aj podrážku. Baklažán sa už neovládal. Od výbuchu smiechu div nepukol a o chvíľku sa pridala aj ona.

„Ty si tu s Clarkom Darrowom, však?“ spýtala sa, keď kráčali nazad k terase.

„Áno.“

„Nevieš, kde je teraz?“

„Tuším tancuje.“

„Do čerta! Slúbil mi whisky.“

„No,“ skonštatoval Jim, „nič sa nedeje. Mám jeho fľašku hen tu vo vrecku.“

Žiarivo sa naňho usmiala.

„Ale ty asi budeš chcieť aj zázvorové pivo,“ dodal.

„Ja nie. Len tú fľašku.“

„Fakt?“

Pohrdavo sa zasmiala.

„Že váhaš. Vypijem čokoľvek, ako chlap. Sadnime si.“

Vysadla na okraj stola a on klesol do jedného z prútených kresiel vedľa nej. Vytiahla zátku, fľašu si priložila k ústam a poriadne si potiahla. Fascinovane na ňu hľadel.

„Chutí?“

Zatajac dych pokrútila hlavou.

„Nie, ale páči sa mi, ako sa po nej cítim. Myslím, že väčšina ľudí je na tom podobne.“

Jim súhlasil.

„Môj otec ju mal až príliš rád. Pochovala ho.“

„Americkí muži,“ vážne riekla Nancy, „vôbec nevedia piť.“

„Čože?“ Jima to prekvapilo.

„Vlastne,“ pokračovala bezstarostným tónom, „nič nevedia robiť veľmi dobre. Jediné, čo vo svojom živote ľutujem, je, že som sa nenarodila v Anglicku.“

„V Anglicku?“

„Veru. To je to, čo najviac ľutujem.“

„Páči sa ti Anglicko?“

„Áno. Strašne. Osobne som tam nikdy nebola, ale stretla som fúru Angličanov, čo tu boli vojaci a vychodili Oxford a Cambridge – vieš, to je čosi ako u nás

Sewanee či Georgijská univerzita – a, pravdaže, prečítala som kopu anglických románov.“

Jim to zaujalo aj ohromilo.

„Počul si už dakedy o lady Diane Mannersovej?“ spýtala sa s naliehavou vážnosťou.

Nie, Jim o nej nepočul.

„No a ona je taká, aká by som chcela byť ja. Vieš, tmavovlasá ako ja a divá ako hriech. To je tá, čo na koni vyšla po schodoch nejakej katedrály alebo kostola či čo, a všetci spisovatelia potom svoje hrdinky nechávali robiť to isté.“

Jim zdvorilo prikyvoval. Začal sa cítiť nesvoj.

„Podaj mi fľašku,“ popýtala ho Nancy. „Ešte si trochu dám. Kvapka alkoholu nezaškodí ani malému dieťaťu.“

„Vieš,“ pokračovala, po tom dúšku zas lapajúc po dychu, „tamojší ľudia majú štýl. Tu nikto nemá štýl. To- tiž, pre tunajších chlapcov je škoda sa vyobliekať alebo urobiť niečo výnimočné. Nemyslíš?“

„Myslím, že áno – totiž, myslím, že nie,“ zamrmľal Jim.

„A ja by som si ten štýl aj život chcela naplno užívať. Ja som vlastne jediné dievča v meste, ktoré má štýl.“

Rozpriahla ruky a rozkošnícky zazívala.

„Pekný večer.“

„Veru tak,“ pritakal Jim.

„Mať tak loďku,“ zahlásila snivo. „A plaviť sa po striebornom jazere, povedzme po Temži. K tomu šampan-ské a chlebičky s kaviárom. Bolo by tam takých osem ľudí. A jeden z mužov, aby nás zabavil, by skočil cez palubu a utopil by sa ako ten chlapík, čo bol raz s lady Dianou Mannersovou.“

„Utopil sa, aby jej urobil radosť?“